

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΗΣ

Ταξίδευαν με τα κύματα

Ποιήματα και πεζά

ΚΕΔΡΟΣ

Χρήστος Κεραμίδης: *Ταξίδεuan με τα κύματα*

ISBN 978-960-04-5415-4

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Χρήστος Κεραμίδης, 2023*
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

*Αργά τρέχουν, στο ξημέρωμα, τα νερά του ποταμού
με τα επιπλέοντα, πολύχρωμα άνθη.
Στρατιώτες και νέοι φοιτητές κοιτούν από τα κλειστά
παράθυρα της αμαξοστοιχίας.*

Ελπίδα

Μη χάνεις τις ανατολές του ήλιου.
Άνοιξε το μικρό σου παράθυρο.
Δες τα χρυσαφένια, κινούμενα
σύνεφα.
Τους μακρινούς λαμπυρισμούς των κυμάτων.
Την ελπίδα που ομορφαίνει τα πρόσωπα.

Να ζεις

Να ζεις προικισμένος από τον ρόχθο
των παλιρροιών
και από τη σοβαρή και μεγάλη αδιαφορία
των άστρων.

Αντιφεγγίσματα

Βόρειο αρχιπέλαγος, με τις φωτεινές τράτες
στη σκοτεινή σου θάλασσα.
Με τη φεγγοβολή των φάρων και τη μακρόσυρτη
κραυγή των γλάρων στα πανιά.

Είναι σκληρή τη νύχτα η βιοπάλη.
Γνώριμα τ' ουρανού τα αντιφεγγίσματα.

Καθρέφτισμα

Ήταν οι ποταμοί που ακούστηκαν στην
παγωμένη νύχτα.
Τους είδα
δίπλα στ' ακίνητα δέντρα.
Κυλώντας αργά, καθρέφτιζαν τα άστρα.

Τα γκρέμια

Με τον θάνατο του πατέρα η σκληρή ήρθε ορφάνια. Η μητέρα, ένας ασθενικός τύπος γυναίκας. Η ευάλωτη υγεία της, τις μέρες εκείνες, είχε επιδεινωθεί. Συχνά τις νύχτες κουλουριάσαμε δίπλα της· ακούγαμε την αναπνοή της· τρέμαμε από την αγωνία.

Ένα απόγευμα την είδα στο μικρό δωμάτιο γονατισμένη να κλαίει πάνω στα ρούχα της δουλειάς του.

Ύστερα σηκώθηκε. Βγήκε από το σπίτι αθόρυβα.

Την ακολούθησα βηματίζοντας σε μικρή απόσταση από την αδύναμη σκιά της.

Κατηφόρισε τη Θεοδώρου Πουλίδου, πέρασε απ' το Καρνάγιο και συνέχισε στον παραλιακό δρόμο της Αγίας Βαρβάρας.

«Θα πηγαίνει στη θεία μου την Ελισσώ», σκέφτηκα. Κάποια στιγμή στάθηκε στην πιο επικίνδυνη θέση του πεζόδρομου. Από κάτω τα γκρέμια. Κρατήθηκε από τα κάγκελα κι έσκυψε, κοιτώντας τη θάλασσα να χτυπά τους απόκρημνους βράχους της ακτής. Ο νοτιάς ανέμιζε τη μαντίλα της. Τη στιγμή εκείνη ο χρόνος σταμάτησε.

Έτρεξα κοντά της και φώναζα, αγκαλιάζοντάς την από τη μέση:

– Μαμά! Τι κάνεις εδώ;
Με κοίταξε στα μάτια:
– Τίποτε... πηγαίνω στη θεία σου.
Χάιδεψε το κεφάλι μου και με φίλησε. Απομακρύνθηκα με
αστάθεια κοιτώντας συνεχώς πίσω μου.
Πήγα στο σπίτι. Νύχτωνε στο τζάμι της ξώπορτας.
Περίμενα να γυρίσει.

Ανέλπιδες επικλήσεις

Δεν κάναμε τίποτε αξιόλογο στη ζωή.
Αλλοιώσαμε την καθαρότητα της φωνής
επινοώντας τις αντηχήσεις.

Και η ανυπομονησία μεγάλωνε·
σημάδευε τα παιδικά μας πρόσωπα.

Ορμήσαμε πάνω στις ράχες των κυμάτων
κοιτάζοντας τους φάρους των κάβων
να απομακρύνονται.

Κι ήταν ανέλπιδες οι κραυγές και οι επικλήσεις.

Στο Μικρό Βαθάκι

Κοπαδιαστές οι μικρές παπαλίνες μπαίνουν στο Μικρό Βαθάκι και βγαίνουν.

Οι ζαργάνες τις κυνηγούν.

Φωλιές σπουργιτιών στις τρύπες των βράχων.

Η σταθερή φωνή

Βλέπω το δελφίни να πλησιάζει στην
τρικυμισμένη ακτή.
Ένα καϊκι χάνεται στην ομίχλη.
Οι κύποι της μηχανής του
εξασθενούν.
Η σταθερή μόνο ακούγεται φωνή της
θάλασσας.

Ανεπίδοτη αγάπη

Νύχτωνε ο γιαλός
στα ερημικά βήματα.
Πάνω του η εκθαμβωτική
κι ανεπίδοτη αγάπη των
άστρων.

Ένα πρωί

Ένα πρωί
ξέφυγα από τη φυλακή μου.
Ένα πρωί γεμάτο φως και χρώματα.
Πλάγιασα κάτω από κορμούς
κραταιούς κι έναν ουρανό
πανύψηλο.
Το άστρο της Ανατολής
μου φάνηκε πιο κοντά
απ' τους ανθρώπους που περνούν αμίλητοι.

Μόνο ο χρόνος

Μόνο ο χρόνος μπορεί να μας συνδέει με τη νιότη
που έφυγε.

Τίποτε άλλο.

Στο πέρασμά του, ποιος από μας

δεν ένιωσε λίγες

στιγμές ελευθερίας;

Ποιος δεν δάκρυσε στην απρόβλεπτη

δωρεά του;

Κι αυτό υπήρξε το συναρπαστικό, μικρό

κομμάτι της ζωής μας.

Το μόνο που έμεινε.